

Αναξ Απόλλων εἶλετ', Οἰδίπου γένει
Κραίνων παλαιᾶς Λαίου δυσβουλίας.

ΧΟΡΟΣ.

Τί δ' ἐστὶ πρᾶγος νεόκοτον πόλει παρόν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἄνδρες τεθνήσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων.

ΧΟΡΟΣ.

Τίνες; τί δ' εἶπας; Παραφρονῶ φόβῳ λόγου.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Φρονοῦσα νῦν ἄκουσον· Οἰδίπου γένος.

ΧΟΡΟΣ.

Οἱ ἐγὼ τάλαινα! μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐκεῖθι κῆλθον; βαρέα δ' οὖν, ὅμως φράσον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν.

ΧΟΡΟΣ.

Οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος.

Τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα,

Πόλιν μὲν εὖ πράσσουσαν· οἱ δ' ἐπιστάται,

Δισσῶ στρατηγῶ, διέλαχον σφυρηλάτῳ